

Sygn. akt III CSK 36/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko W. J. i M. J.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego W. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i potrzeba rozstrzygnięcia czy opłacanie czynszu dzierżawnego przez poprzednika prawnego może być zaliczone na rzecz jego następcy prawnego na zasadzie surogacji, oraz ustalenie czy w przypadku dzierżawienia nieruchomości przez poprzednika prawnego, jego następcę może nabyć prawo do nabycia tej nieruchomości, w sytuacji gdy poprzednik prawny spełnił wszystkie przesłanki do nabycia prawa własności na podstawie Dekretu o uwłaszczeniu i uregulowaniu innych spraw związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym z dnia 18 kwietnia 1955 r. (Dz. U. Nr 18, poz. 107 ze zm., dalej „Dekret”), a co za tym idzie czy w przypadku zapłaty czynszu dzierżawnego będącego podstawą do zaliczenia na cenę szacunkową przed zawarciem związku małżeńskiego, a wydaniem decyzji już w trakcie trwania związku małżeńskiego nieruchomość nabyta na podstawie

Dekretu stanowić będzie składnik majątku osobistego strony czy też składnik majątku wspólnego stron.

Odnosząc się do powyższego należy przypomnieć, że w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym. Przedstawiona w skardze kasacyjnej problematyka jest ściśle powiązana z rozstrzygniętą sprawą i oparta na własnej ocenie ustalonego stanu faktycznego przez skarżącego. Jako taka nie może zostać uznana za uniwersalne zagadnienie prawne. Skarżący w istocie jedynie przedstawia swój pogląd na to jak powinno wyglądać rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, co jest niewystarczające dla przyjęcia, że wykazał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżący podał, że umowa darowizny, którą pozwany nabył od swojego poprzednika prawnego nieruchomości nabytą w na podstawie Dekretu została wadliwie uznana za nieważną, w wyniku czego został pozbawiony prawa do tej nieruchomości.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Skarżący powinien wykazać, że wadliwość rozstrzygnięcia jest tak oczywista, że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że umowa darowizny została wadliwie uznana za nieważną, nie wskazał jednak w wyniku naruszenia jakich przepisów jego zdaniem doszło to takiego ustalenia, nie przedstawił też żadnej argumentacji prawnej, że naruszenie prawa takie miało charakter kwalifikowany, widoczny przez potrzeby głębszej analizy i prowadzący do wydania wadliwego orzeczenia. Nie można więc przyjąć, że wykazał przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).